

Прихована історія сорокового вірша — двадцять дев'ятої глави

Єзекііль Номер Десять

Jeff Pippenger

2026-08-31

У книзі Єзекіїля є багато дивовижних і важливих пророчих ліній та істин. Із біблійних ілюстрацій пророків у храмі саме Єзекіїль понад усіх інших ототожнює колеса всередині коліс. Ці колеса, згідно із Сестрою Вайт, являють собою складну взаємодію людської діяльності, яка ілюструє послідовність подій за часу пізнього дощу. Ці події представлені пророком тоді, коли він сам став частиною пророцтва в наочній притчі, як, наприклад, коли Єзекіїль лежить на лівому, а потім на правому боці в ілюстрації облоги Єрусалима в четвертому розділі. Є також тринадцять конкретних дат, що окреслюють історію Єзекіїля і таким чином подають віхи періоду пізнього дощу, коли запечатуються сто сорок чотири тисячі. Істини передаються не лише через дати, але й через числа, такі як сімнадцять, дев'ятнадцять, двадцять п'ять, сімдесят, сорок, триста дев'яносто і, звичайно, тридцять. Ще одне число, яке, можливо, є найважливішим числом у книзі Єзекіїля, — це число сто п'ятдесят. Однак числа сто п'ятдесят у книзі Єзекіїля немає. І все ж, рядок за рядком — воно там є.

Число сто п'ятдесят пророчо закладене в лінії облоги, і облога є окремою пророчою лінією; або, якщо бажаєте, облога є колесом. Пророча лінія історії завжди матиме альфу й омегу, і тому характеристики альфи й омеги мають бути представлені на початку та в кінці лінії, інакше це не лінія. Подією альфи облоги була смерть дружини Єзекіїля, а кінцем облоги була смерть нареченої Христової, як це представлено зруйнуванням Єрусалима.

І я, Іван, побачив святе місто, новий Єрусалим, що сховався від Бога з неба, приготований, немов наречена, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із неба, що промовляв: Ось оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними; і вони будуть Його народом, і Сам Бог буде з ними, і буде їхнім Богом. І Бог обітре всяку сльозу з очей їхніх; і смерті вже не буде, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося. І Той, Хто сидів на престолі, сказав: Ось творю все нове. І сказав мені: Напиши, бо ці слова правдиві й вірні. І сказав мені: Сталося. Я Альфа й Омега, початок і кінець. Спраглому дам даром від джерела води життя. Переможець успадкує все, і Я буду йому Богом, а він буде Мені сином. А лякливі, і невірні, і мерзотні, і душогиби, і розпусники, і чарівники, і ідолослужителі, і всі неправдомовці матимуть свою частку в озері, що горить вогнем і сіркою, а це — друга смерть. І прийшов до мене один із семи ангелів, що мали сім чаш, повних семи останніх кар, і заговорив зі мною, кажучи: Підійди, я покажу тобі наречену, дружину Агнця. Об'явлення 21:2–9.

Дружина Єзекіїля помирає на початку облоги, і там вона названа «пожаданням» Єзекіїлевих «очей»; а в зруйнуванні Єрусалима, викладеному в тому ж розділі, Єрусалим названий

«пожаданням» Ізраїлевих «очей».

І знову, дев'ятого року, десятого місяця, десятого дня місяця, було до мене слово Господнє, що промовляло: ... І було до мене слово Господнє, що промовляло: Сину людський, ось Я забираю в тебе ударом пожадання очей твоїх; але ти не будеш голосити й не будеш плакати, і сльози твої не ллються. Стогни мовчки, не вчиняй жалоби за померлим, пов'яжи на собі твій головний убір, і взуй на ноги свої взуття, і не закривай уст своїх, і не їж хліба людського. І говорив я до народу вранці, а ввечері померла моя жінка; а вранці я зробив, як мені було наказано. І народ сказав мені: Чи не скажеш ти нам, що це для нас означає, що ти так робиш?

І я відповів їм: І було мені слово Господнє таке: Промов до дому Ізраїлевого: Так говорить Господь Бог: Ось Я оскверню святиню Мою, гордість вашої сили, пожадання ваших очей і те, над чим жалкує ваша душа; а ваші сини й ваші дочки, яких ви залишили, ляжуть від меча. І ви зробите так, як зробив я: не будете закривати уст і не будете їсти хліба людського. І ваші пов'язки будуть на ваших головах, а ваше взуття — на ваших ногах; не будете голосити й не будете плакати, але будете сохнути у ваших беззаконнях і стогнати один до одного.

І буде для вас Єзекіїль знаменням: за всім, що він учинив, і ви будете чинити; і коли це станеться, пізнаєте, що Я — Господь Бог. І ти, сину людський, чи ж не того дня, коли Я відніму в них їхню силу, радість їхньої слави, пожадання їхніх очей і те, до чого лине їхній розум, — їхніх синів і їхніх дочок, — того дня втікач прийде до тебе, щоб ти почув це власними вухами? Того дня відкриються твої уста для втікача, і ти будеш говорити й уже не будеш німим; і будеш для них знаменням, і вони пізнають, що Я — Господь. Єзекіїль 24:1, 15–27.

Альфа облоги — це смерть утіхи Єзекіїля, а омега — смерть утіхи Ізраїлю.

Чуючи, але не чуючи

П'ять разів старші або народ певним чином зображені як такі, що слухають Єзекіїля. У Єзекіїля 8:1 старші Юди сидять перед ним. У Єзекіїля 14:1 старші приходять і сідають перед ним. У Єзекіїля 20:1 старші Ізраїля приходять запитувати Господа. У Єзекіїля 37:18 Бог говорить Єзекіїлеві: «А коли сини твого народу скажуть тобі, промовляючи: Чи не поясниш нам, що це в тебе означає?» У двадцять четвертому розділі народ прямо запитує: «Чи не скажеш нам, що означають для нас ці речі, які ти робиш?» У кожному з цих п'яти випадків старші або народ перебувають у лаодикійському стані.

І Він сказав: Іди, і скажи цьому народові: Слухом слухайте, та не розумійте; і дивлячись дивіться, та не пізнавайте. Огрубі серце цього народу, і вуха його зроби тяжкими, і очі його заплющ; щоб вони не бачили своїми очима, і не чули своїми вухами, і не розуміли своїм серцем, і не навернулися, і не були зцілені. Ісаї 6:9, 10.

П'ять образів людей, які чують, але не чують, і п'ять образів людей, які бачать, але не бачать, узгоджуються з п'ятьма ступенями тих, хто відмовляється бачити й чути у свідченні

Ісаї.

Та слово Господнє було для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; правило на правило, правило на правило; тут трохи, і там трохи; щоб вони пішли, і впали навznak, і були зламані, і впіймані в сіть, і схоплені. Ісаї 28:13.

І багато хто серед них спіткнеться, і впаде, і буде розбитий, і буде вловлений у сітку, і буде схоплений. Ісаї 8:15.

Знаки

У двадцять четвертому розділі книги Єзекіїля період, що починається облогою та смертю дружини Єзекіїля — жадання очей його, — завершується смертю Єрусалима — жадання очей Ізраїля. Півторарічна облога містить у собі печать Альфи й Омеги, і цей період починається та закінчується знаком. Як і в двадцять четвертому розділі книги Єзекіїля, Ісус у Матвія 24 визначає знак облоги.

«Слова Христа були сказані при великому зібранні народу; але коли Він залишився наодинці, Петро, Іван, Яків та Андрій підійшли до Нього, коли Він сидів на Оливній горі. “Скажи нам, — мовили вони, — коли це буде? і яка ознака Твого приходу та кінця світу?” Ісус не відповів Своїм учням, розглядаючи окремо зруйнування Єрусалима та великий день Свого приходу. Він поєднав опис цих двох подій. Якби Він відкрив Своїм учням майбутні події так, як Сам бачив їх, вони не змогли б витримати цього видовища. З милості до них Він злив воєдино опис двох великих криз, залишивши учням самим досліджувати їхнє значення. Коли Він говорив про зруйнування Єрусалима, Його пророчі слова сягали далі цієї події — до останньої всесвітньої пожежі того дня, коли Господь вийде зі Свого місця, щоб покарати світ за його беззаконня, коли земля відкриє поглинуту нею кров і вже не покриватиме своїх убитих. Уся ця промова була дана не лише для учнів, а й для тих, хто житиме в останніх подіях історії цієї землі.»

«Звертаючись до учнів, Христос сказав: “Стережіться, щоб ніхто не звів вас. Бо багато хто прийде в Ім’я Моє, кажучи: Я Христос; і зведуть багатьох”. З’явиться багато лже-месій, які претендуватимуть на звершення чудес і проголошуватимуть, що настав час визволення юдейського народу. Вони введуть в оману багатьох. Слова Христа сповнилися. Між Його смертю та облогою Єрусалима з’явилося багато лже-месій. Але це застереження було дане також і тим, хто живе в цю епоху світу. Ті самі обмани, що практикувалися перед зруйнуванням Єрусалима, практикувалися впродовж віків і будуть практикуватися знову.»

«І почуєте про війни та про воєнні чутки; глядіть, не тривожтеся, бо належить усьому тому статися, але це ще не кінець». Перед зруйнуванням Єрусалима люди боролися за верховенство. Імператорів убивали. Тих, хто, здавалося, стояв найближче до престолу, умушляли. Були війни й воєнні чутки. «Усьому тому належить статися, — сказав Христос, — але це ще не кінець [юдейського народу як народу]. Бо повстане народ на народ, і царство на царство; і будуть голоди, пошесті та землетруси по різних місцях. Усе ж це — початок страждань». Христос сказав: коли рабини побачать ці ознаки, вони

оголосять їх Божими судами над народами за те, що ті тримають у неволі Його вибраний народ. Вони заявлять, що ці ознаки є знаменням приходу Месії. Не дайте себе звести; це початок Його судів. Народ покладався на себе. Вони не покаялися й не навернулися, щоб Я зцілив їх. Ознаки, які вони подають як знамення свого визволення з неволі, є ознаками їхньої загибелі». Бажання віків, 628.

Облога Єрусалима в 66 році містила в собі знамення того, що Рим установив свої знамена в межах святини. Коментар Ісуса щодо подій періоду від 66 до 70 року пов'язував зруйнування 70 року з Його Другим Пришестям; і з Його Другим Пришестям пов'язане знамення.

«Невдовзі наші очі були звернені на Схід, бо з'явилася невелика чорна хмара, завбільшки приблизно з половину людської долоні, і ми всі знали, що це був Знак Сина Людського». The Day Star, 1846.

Початок і завершення історії 66–70 рр. по Р. Х. містять знамення, пов'язане з початком облоги та знищення міста, яке узгоджується зі знаменням альфи й омеги смерті пожадання очей у 587 і 586 рр. до Р. Х.

Історія півторарічної облоги є «знаком» для останніх днів. Нерозумні діви, представлені в історії Єзекіїля, знаходять свою відповідність в історії мудрих дів, які побачили знак облоги в 66 році й утекли в безпечне місце. Півторарічна облога є тим знаком, що виявляє два класи поклонників. Один клас зрозуміє знак, інший же клас, представлений Ісаєю як «багато», — не побачить і не почує.

Багато й мало

Тоді цар сказав слугам: Зв'яжіть йому руки й ноги, візьміть його та вкиньте до темряви зовнішньої; там буде плач і скрегіт зубів. Бо багато покликаних, але мало вибраних. Матвія 22:13, 14.

Так будуть останні першими, а перші — останніми; бо багато покликаних, та мало вибраних. Матвія 20:16.

Бачити й чути

У книзі Єзекіїля є п'ять розіграних притч і також п'ять разів, коли Єзекііль промовляв до провідників і народу. Ці два свідки визначають п'ятьох нерозумних дів, які відмовляються «бачити» і відмовляються «чути». Вони відмовляються бачити чи чути знання, що примножується, коли Ісус, Який як Лев із племені Юдиного, знімає печаті зі Свого пророчого Слова.

Світ Побачить і Почує

Усі ви, мешканці світу й жителі землі, побачите, коли Він підійме знамено на горах; і коли засурмить сурма, почуєте. Ісаї 18:3.

І того дня глухі почують слова книги, і очі сліпих бачитимуть крізь морок і темряву. Ісаї 29:18.

Мій народ безглуздий і нерозумний, не має знання

Докільки буду я бачити знамено й чути звук сурми? Бо народ Мій безумний, Мене вони не пізнали; вони — нерозумні діти, і не мають розуміння: мудрі вони чинити зло, а чинити добро — не вміють. Єремії 4:21, 22.

Сповістіть це в домі Якова, і проголосіть це в Юдеї, кажучи: Послухай же це, народе нерозумний і безрозсудний, що має очі — та не бачить, має вуха — та не чує. Єремії 5:20, 21.

Дім бунтівливий

І було до мене слово Господнє, таке: Сину людський, ти живеш серед дому бунтівливого, що мають очі, щоб бачити, та не бачать; мають вуха, щоб чути, та не чують, бо вони — дім бунтівливий. Єзекіїль 12:1, 2.

Тому Я говорю до них притчами, що вони, дивлячись, не бачать, і, слухаючи, не чують, ані не розуміють. І справджується на них пророцтво Ісаї, що каже: Слухом будете слухати, та не зрозумієте; і, дивлячись, будете дивитися, та не побачите. Бо зачерствіло серце народу цього, і вухами тяжко чують, і очі свої вони заплющили, щоб коли-небудь не побачили очима, і не почули вухами, і не зрозуміли серцем, і не навернулися, — і Я зцілив би їх.

Але блаженні ваші очі, бо бачать; і ваші вуха, бо чують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали бачити те, що ви бачите, і не бачили; і чути те, що ви чуєте, і не чули. Матвія 13:13–17.

Стародавні стежки

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і розпитайте про давні стежки, де добра путь, і ходіть нею, — і знайдете спокій душам вашим. Але вони сказали: Не будемо нею ходити. І поставив Я над вами сторожів, кажучи: Прислухайтесь до звуку сурми. Але вони сказали: Не будемо слухати. Єремії 6:16, 17.

Вістка 1840–1844 років

«Усі вістки, дані в 1840–1844 роках, мають тепер бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці вістки мають бути донесені до всіх церков.

«Христос сказав: “Блаженні ваші очі, бо бачать, і вуха ваші, бо чують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали бачити те, що ви бачите, та не побачили; і чути те, що ви чуєте, та не почули” [Матвія 13:16, 17]. Блаженні очі, що бачили те, що було явлене в 1843 і 1844 роках.

«Звістка була дана. І не повинно бути жодного зволікання в повторенні цієї звістки, бо знамення часу сповнюються; завершальна праця мусить бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Незабаром, за Божим призначенням, буде дана звістка, яка зросте до гучного кличу. Тоді Даниїл стане на своєму жеребі, щоб дати своє свідчення». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Знамення облоги

У книзі Єзекіїля є п'ять випадків, коли він «розігрував» притчу, яку народ відмовлявся бачити, і також п'ять разів він «говорив» до того народу, який відмовлявся чути. Два свідки — розіграна притча і мовлення — були представлені п'яти нерозумним дівам. Одна з розіграних притч, уміщена в четвертому розділі, являє собою «знамення» облоги, що застерігає про прийдешнє знищення. Звістка Єзекіїля — це звістка до Лаодикії.

«Знаменням», даним для Лаодикії, є «знамення облоги», а облога останніх днів представлена кількома свідками. Єдиним знаменням, даним юдеям за днів Христа, було знамення Йони, який являє собою втілену притчу про три дні в череві кита.

Тоді деякі з книжників і фарисеїв озвалися, кажучи: Учителю, ми бажаємо побачити від Тебе знамення. А Він у відповідь сказав їм: Рід лукавий і перелюбний шукає знамення; і не дасться йому іншого знамення, крім знамення пророка Йони. Бо як Йона був три дні і три ночі в утробі кита, так буде Син Людський три дні і три ночі в серці землі. Матвія 12:38–40.

Знамення Йони

Знамення Йони було втіленою в дії притчею про воскресіння з мертвих. Іван уособлює ту саму істину, бо його вкинули в киплячий казан з олією, і він вийшов звідти живим. Даниїл у лев'ячій ямі та троє достойників у печі Навуходоносора уособлюють воскресіння з мертвих. Усі вони уособлюють сто сорок чотири тисячі, які воскресають в Об'явленні, в одинадцятому розділі.

«Думки Спасителя тепер повернулися від споглядання минулого й майбутнього. Тимчасом як народ намагався пояснити те, що вони бачили й чули, відповідно до вражень, зроблених на їхній розум, і згідно зі світлом, яке вони мали, “Ісус відповів і сказав: Не ради Мене голос цей був, а ради вас”. Це було вінцевим доказом Його Месійства, знаком від Отця, що Ісус промовив правду і є Сином Божим. Чи відвернуться юдеї від цього свідчення високого Неба? Вони колись запитували Спасителя: Яке знамення покажеш Ти, щоб ми побачили й увірували? Незліченні знамення були дані протягом усього служіння Христа; однак вони заплющили свої очі й закам'янили свої серця, щоб не переконатися. Вінцеве чудо воскресіння Лазаря не усунуло їхнього невір'я, але сповнило їх ще більшою злобою; і тепер, коли Отець промовив, і вони вже не могли просити жодного дальшого знамення, їхні серця не пом'якшилися, і вони, як і раніше, відмовлялися вірити». Spirit of Prophecy, volume 3, 79.

Лазар був знаменням воскресіння, як його було прообразно зображено в Йоні в череві кита. Голос Отця у зв'язку з воскреслим Лазарем являє поєднання Божественності й людськості, що, звичайно, є природою Христа, Який прийняв на Себе людську плоть. Поєднання Божественності з людськістю є знаменом ста сорока чотирьох тисяч, а Лазар є знаменням сили воскресіння, яка звершує поєднання Творця з творінням.

«Через воскресіння Лазаря багато хто був приведений до віри в Ісуса. За Божим задумом Лазар мав померти й бути покладений до гробу, перш ніж прибуде Спаситель. Воскресіння Лазаря було найвеличнішим чудом Христа, і через нього багато хто прославив Бога». Manuscript Releases, volume 21, 111.

Лазар очолив тріумфальний вхід до Єрусалима, і він був живим «знаменням» воскресіння, проілюстрованого Йоною.

«Лазар, тіло якого зазнало тління в могилі, але який тепер радів силі славної мужності, вів тварину, на якій їхав Спаситель». The Desire of Ages, 572.

Тріумфальний вхід відповідає Ексетерським табірним зборам, які були альфа-виконанням притчі про десять дів, і таким чином узгоджує «знамення» Йони та Лазаря з омега- та досконалим виконанням проголошення звістки: «Ось Жених іде!»

«Мене часто звертають до притчі про десятьох дів, п'ять із яких були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча була і буде виконана до найменшої літери, бо має особливе застосування для цього часу і, подібно до вістки третього ангела, була виконана і надалі залишатиметься теперішньою істиною аж до кінця часу». Review and Herald, August 19, 1890.

Пізнє прибуття Йони, Лазаря та Самуїла Сноу на табірне зібрання в Ексетері узгоджується з Єзекіїлевим «знаменням облоги». Лазар повів Христа до Єрусалима на осляті.

«Бейтс був одним із важливих провідників на табірному зібранні в Ексетері (Нью-Гемпшир) у серпні 1844 року, коли вперше було проголошено «правдивий опівнічний крик». Так сталося, що Бейтс був проповідником, обраним для того ранкового служіння в таборі. Він закликав своїх слухачів бути вірними й спокійно запевняв їх, що Бог лише випробовує їх, що вони перебувають у часі зволікання, і висловлював подібні думки, коли Семюел С. Сноу в'їхав до табору верхи на коні. Сівши поруч зі своєю сестрою, пані Джон Куч, Сноу знову висловив своє переконання, що Христос з'явиться у призначений час. Сильно зворушена, пані Куч приголомшила присутніх, підвівшись і проголосивши: «Ось чоловік із вісткою від Бога!»» Лерой Фрум, The Prophetic Faith of our Fathers, том 4, 549.

У квітні 1521 року Мартін Лютер вирушив кінним возом на Вормський рейхстаг, де відкинув папські традиції та звичаї й заявив: «Якщо мене не переконає свідчення Писання або ясний розум... я не можу і не буду ні в чому зрікатися, бо небезпечно й неправильно чинити всупереч сумлінню. На цьому стою. Інакше не можу. Нехай Бог мені допоможе. Амінь».

Як фарисеї противилися тріумфальному в'їздові Христа, так і папські власті противилися входу Лютера. Тоді Лютер змінив своє ім'я (символ запечатлення) і був прихований, доки перекладав Новий Завіт німецькою мовою. Його виступ на Вормському рейхстазі був прообразом Опівнічного крику, що привів до указу про смерть з боку тогочасної церковно-державної влади, тим самим прообразуючи недільний закон. Після десяти місяців переховування під ім'ям «Юнкер Йорг» загроза з боку влади змінилася, головню через дві воєнні проблеми, з якими зіткнувся розбещений Карл V. Цими двома воєнними загрозами були Франція та іслам, що уособлювали той самий нечестивий союз соціалізму й ісламу, який сьогодні постає перед людством.

«Діло Боже на землі виявляє, від віку до віку, разючу подібність у кожній великій реформації чи релігійному русі. Принципи Божого поводження з людьми повсякчас ті самі. Важливі рухи сучасності мають свою паралель у рухах минулого, і досвід церкви минулих віків містить уроки великої цінності для нашого часу». Велика боротьба, 343.

Осел, якого вів Лазар, увів Христа до Єрусалима; карета, запряжена кіньми, привезла Лютера на Вормський сейм; і кінь привіз Сноу на табірне зібрання в Ексетері, тим самим ототожнюючи осла й коня — обох представників родини «Equidae» роду «Equus» — як знак звістки Опівнічного крику.

Радій вельми, дочко Сіону; вигукуй, дочко Єрусалиму: ось Цар твій іде до тебе: Він праведний і має спасіння; покірний, і їде на ослі, і на молодому осляті, сині ослиці.
Захарія 9:9.

Ознакою звістки Опівнічного крику є прихід осла або коня — обох символів ісламу. Обраний вісник правдивої звістки опівнічного крику прибув верхи на коні, у відповідності до того, як Христос прибув на ослі. «Облога» в останні дні позначена сповненням визначення Еллен Вайт про те, що місто Нешвілл має бути вражене «вогняними кулями».

Чому облога починається з вогняних куль Нешвілла? Чи тому, що іслам представлений ослем і конем у пророчому Слові Божому?

Смирна

Імператор Нерон позначає початок Смирнської церкви, коли місто Рим було спалене в 64 році. Ця дата позначає початок переслідування християнської церкви, здійснюваного протягом двохсот п'ятдесяти років, що завершилося Міланським едиктом у 313 році. Формування образу звіра являє собою альфа-орієнтир, який вводить період, що закінчується омега-орієнтиром, представленим знаменом звіра в близькому майбутньому недільному законі. Цей період визначається як такий, що починається з «едиктів».

«Якщо читач бажає зрозуміти, які сили буде задіяно в боротьбі, що незабаром настане, йому варто лише простежити свідчення про ті засоби, які Рим застосовував із тією самою метою в минулі віки. Якщо він хоче знати, як папісти й протестанти, об'єднавшись, поводитимуться з тими, хто відкидає їхні догмати, нехай побачить той дух, який Рим виявляв щодо суботи та її захисників.

«Царські укази, загальні собори й церковні постанови, підтримувані світською владою, були тими сходинками, завдяки яким язичницьке свято посіло почесне становище в християнському світі. Першим загальнодержавним заходом, що запроваджував дотримання неділі, був закон, виданий Костянтином. (321 р. по Р. Х.; див. примітку в Додатку до сторінки 53.) Цей указ вимагав, щоб жителі міст відпочивали в „шанований день сонця“, але дозволяв селянам і далі займатися своїми землеробськими працями. Хоч по суті це був язичницький закон, імператор запровадив його після свого номінального прийняття християнства». Велика боротьба, 574.

Першим царським едиктом, що позначив перехід від церкви Смирни до церкви Пергаму, був Міланський едикт 313 року. Він являв собою перший крок, що привів до першого недільного закону 321 року. Зруйнування Єрусалима є прообразом недільного закону, а два пророчі свідки вказують на облогу, яка передувала зруйнуванню. Ці дві облоги, представлені третьою облогою Вавилона в 587 році до Р. Х. та другою облогою Риму в 70 році, вказують, що дороговказ, який передує дороговказові недільного закону, — це пророча облога.

Навуходоносор узяв в облогу Єгоякіма, потім Єгояхина і, нарешті, Седекію. Цестій узяв в облогу в 66 році й виконав ознаку, яку Ісус дав Церкві, так само як і третя облога 587 року до Р. Х. мала ознаку смерті дружини Єзекіїля. Межовий знак, що передує знищенню Єрусалима, — це облога, і він також є «ознакою». Межовим знаком, що передував недільному закону 321 року, був Міланський едикт, де відбувся перехід від Церкви (Смирна), яка не має осуду, до Пергаму, символу скомпрометованої церкви.

Отже, Міланський едикт є початком пророчної облоги, і він також є знаменням. Він також позначає той момент, коли лаодикійський рух ста сорока чотирьох тисяч переходить у філадельфійський рух ста сорока чотирьох тисяч.

Філадельфія та Смирна являють собою єдині дві церкви серед семи церков Об'явлення, що не мають жодного осуду. Цей факт, своєю чергою, вказує на те, що той перехід є переходом церкви войовничої до церкви торжествуючої. Цей перехід узгоджується з Міланським едиктом, де рух останніх днів ста сорока чотирьох тисяч стає тією восьмою церквою, що є від семи. Філадельфія та Смирна також є єдиними двома церквами, які ведуть боротьбу з тими, хто твердить, ніби вони юдеї, але насправді належать до синагоги сатани.

Той дороговказ 313 року також узгоджується з табірним зібранням в Ексетері, що відбулося з 12 по 17 серпня 1844 року. Коли табірне зібрання завершилося, ця вістка прокотилася вздовж східного узбережжя Сполучених Штатів, немов приливна хвиля, аж доки двері не зачинилися 22 жовтня 1844 року.

«Наче припливна хвиля, цей рух прокотився по всій землі. Із міста до міста, із села до села, і в найвіддаленіші сільські місцевості він поширювався доти, доки народ Божий, що очікував, не був цілковито пробуджений. Перед цією звісткою фанатизм зникав, як ранній іній перед сонцем, що сходить. Віруючі бачили, як їхні сумніви й збентеження щезали, а надія й мужність оживляли їхні серця. Ця праця була вільна від тих

крайнощів, які незмінно виявляються там, де є людське збудження без стримувального впливу слова і Духа Божого. За своїм характером вона була подібна до тих часів упокорення й повернення до Господа, які серед давнього Ізраїлю наставляли після звісток докору від Його слуг. Вона мала ті ознаки, якими в усі віки позначена Божа праця. Було мало екстатичної радості, натомість — глибоке дослідження серця, визнання гріха та зречення світу. Приготування до зустрічі з Господом було тягарем змучених духів. Була наполеглива молитва й цілковите посвячення Богові». Велика боротьба, 400, 401.

Зачинення дверей 22 жовтня 1844 року є прообразом близького недільного закону, а дороговказом, що передував зачиненням дверям 22 жовтня, було табірне зібрання в Ексетері. Отже, табірне зібрання в Ексетері узгоджується з Міланським едиктом. Воно також узгоджується з тріумфальним входом Христа.

«Опівнічний крик був поширюваний не стільки через доведення, хоч біблійне свідчення було ясне й незаперечне. Його супроводжувала спонукальна сила, що зворушувала душу. Не було ні сумніву, ні вагання. Під час урочистого входу Христа до Єрусалима люди, які зібралися з усіх частин краю, щоб святкувати свято, юрбами поспішали на Оливну гору, і, приєднуючись до натовпу, що супроводжував Ісуса, вони переймалися натхненням тієї години й допомагали посилювати вигук: “Благословенний, Хто йде в Ім’я Господнє!” [Matthew 21:9.] Так само й невіруючі, які сходилися на адвентистські зібрання — одні з цікавості, інші лише для глузування, — відчували переконливу силу, що супроводжувала звістку: “Ось, Жених іде!”» *Spirit of Prophecy*, volume 4, 250.

Міланський едикт позначає пророчу облогу, прообразом якої були Навуходоносор у 587 р. до Р. Х. та Цестій у 66 році. Ці дві облоги привели до зруйнування Єрусалима відповідно в 586 р. до Р. Х. і в 70 році. Облога Цестія припинилася, а через три з половиною роки облога відновилася під проводом Тита, таким чином утворюючи пророчий період, що починається римським правителем-альфою і завершується правителем-омегою. Ці три з половиною роки означають потоптання Єрусалима папством, а також близький недільний закон, коли смертельна рана папства буде зцілена і воно знову царюватиме протягом трьох з половиною символічних років.

А двір, що поза храмом, залиши осторонь і не міряй його, бо він даний поганам; і святе місто вони топтатимуть сорок і два місяці. Об’явлення 11:2.

У 538 році, а потім знову при настанні недільного закону, починається потоптання Єрусалима. Ці два недільні закони були представлені 321 роком, коли Костянтин Великий видав перший недільний закон. У 538 році папство було наділене владою переслідувати (топтати) Божу церкву протягом трьох із половиною років, як це представлено історією від Цестія до Тита. У 538 році папство запровадило недільний закон на третьому Орлеанському соборі. Незабаром прийдешній недільний закон визначає той час, коли папство знову буде наділене владою топтати храм (переслідувати).

313 позначає перший указ, що привів до першого недільного закону у 321 році. Потім, у 330 році, імперію було пророчо поділено на схід і захід, чим було позначено омега-завершення

другого періоду папського переслідування тривалістю «сорок два» символічні місяці — періоду переслідування й потоптування, що розпочався з альфа-недільного закону у Сполучених Штатах.

І третій ангел ішов услід за ними, промовляючи гучним голосом: Коли хто поклоняється звірові та його образіві й приймає знамено його на своє чоло або на свою руку, той питиме вино гніву Божого, влите нерозбавленим у чашу Його обурення, і буде мучений вогнем та сіркою перед святими ангелами і перед Агнцем. І дим їхньої муки підіймається на віки вічні; і не мають спочинку ні вдень, ні вночі ті, що поклоняються звірові та його образіві, і кожен, хто приймає знамено його імені. Тут терпіння святих; тут ті, що зберігають Божі заповіді та віру Ісусову. Об'явлення 14:9–12.

Рівнина

Латинське значення слова «Мілан» означає середину рівнини. Посередині між сходом і заходом, у 313 році, Константин Заходу шукав союзу з Ліцинієм Сходу. Едикт являв собою спробу звести разом схід і захід, і цей едикт був ратифікований шлюбом за договором, коли зведена сестра Константина Констанція вийшла заміж за Ліцинія. Проте, як і перший шлюб за договором у Даниїла одинадцятому між Селевкідами півночі та Птолемеєм півдня, цей шлюб був приречений на невдачу, коли справдилося старе прислів'я, яке каже: «схід є схід, а захід є захід, і ніколи їм не зійтися».

Рік «330» прямо представлений у Книзі Даниїла, одинадцятому розділі, у віршах двадцять четвертому, двадцять сьомому й двадцять дев'ятому. Це вводить сімнадцять років від 313 до 330 у пророчу лінію одинадцятого розділу Даниїла, і з пророчої необхідності ототожнює той договірний шлюб сходу й заходу в 313 році як паралель до першого договірного шлюбу в тому самому розділі.

«Пророцтво в одинадцятому розділі книги Даниїла майже досягло свого повного сповнення. Значна частина історії, що відбулася на сповнення цього пророцтва, повториться». Manuscript Releases, number 13, 394.

Антіох II Теос, який царював у 261–246 рр. до Р. Х., відкинув свою першу дружину Лаодіку І заради Береніки, дочки Птолемея II Філадельфа Єгипетського. Цей шлюб був частиною мирної угоди, що поклала край Другій Сирійській війні у 252 р. до Р. Х. Коли згодом Костянтин переміг Ліцинія у 324 році, цей шлюб завершився, так само як завершився і шлюб Антіоха та Береніки, коли Лаодіка, перша дружина, отруїла Антіоха у 246 р. до Р. Х. Шлюб, який ознаменував закінчення Другої Сирійської війни, а також убивство Антіоха, а згодом і Береніки, її дитини та єгипетського оточення, ознаменували початок Третьої Сирійської війни. Договірний шлюб 313 року поклав край періодові гонінь, уособленому церквою Смирни, і започаткував період компромісу, уособлений церквою Пергаму.

Шлюб на початку селевкідської історії прообразував договірний шлюб наприкінці Селевкідської імперії, коли Антіох Великий віддав свою дочку Клеопатру І Птолемею V Епіфану. Шлюб відбувся в Рафії у 193 р. до Р. Х., але союз невдовзі припинився, як і

перший договірний шлюб між царем півночі та царем півдня. Альфа й омега договірних шлюбів Селевкідської імперії прообразують договірний шлюб, згаданий пізніше в пророчій історії одинадцятого розділу книги Даниїла, коли Октавіан віддав свою сестру Октавію Молодшу Маркові Антонію у 40 р. до Р. Х. Марк Антоній і Октавіан перебували в боротьбі за владу над східними та західними областями Риму, що спалахнула у 44 р. до Р. Х. через убивство Юлія Цезаря. Брундизійський договір було укладено під час цього шлюбу у 40 р. до Р. Х., а через вісім років, у 32 р. до Р. Х., Марк Антоній офіційно розлучився з Октавією і цим спричинив битву при Акції у 31 р. до Р. Х., де і Марк Антоній, і Клеопатра (сама остання Клеопатра) знайшли свій кінець.

Омега-шлюбний договір Селевкідської імперії запровадив першу Клеопатру, яка була прообразом останньої Клеопатри, чия родова лінія утворила зв'язок із пророчим альфа-шлюбним договором Римської імперії у 40 р. до Р. Х. Ці три договірні шлюби є прообразом договірного шлюбу Міланського едикту. Міланський едикт позначає початок пророчої облоги; він являє собою пророчий знак; він позначає перехід праведної церкви в несправедну церкву, таким чином узгоджуючись із загадкою восьмого, що є від семи. Він позначає договірний шлюб, який завершує війну, аж до розлучення в цьому договірному шлюбі, тим самим позначаючи початок війни. У двох римських шлюбах розлучення спричиняє об'єднання імперії. 313 рік також позначає табірні збори в Ексетері, де починається проголошення вістки Опівнічного крику і веде до зачинених дверей 22 жовтня.

Ми продовжимо розглядати ці істини в наступній статті.